

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.569 van 24 mei 2018
in de zaak A. 220.203/VII-39.783.**

In zake : 1. Lucien CUVELIER
 2. Noël Vlieghe
 3. Johnny DE BEUF
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pieter-Jan Defoort en tevens door
 advocaat Isabelle Larmuseau
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kasteellaan 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bart Bronders
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Archimedesstraat 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :
 de NV AGRISTO
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Flamey
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Jan Van Rijswijcklaan 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 september 2016, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 25 juli 2016 waarbij de beroepen, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 28 januari 2016,

houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Agristo/NV Aspiravi voor het veranderen van een aardappelverwerkend bedrijf met biogasvalorisatie, gelegen aan de Waterstraat 40 te Harelbeke, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 236.514 van 24 november 2016 is het verzoek tot tussenkomst van de NV Agristo ingewilligd en is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekers hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekers en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 mei 2018.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Isabelle Larmuseau, die verschijnt voor de verzoekers, advocaat Clive Rommelaere, die loco advocaat Bart Bronders verschijnt voor de

verwerende partij, en advocaten Peter Flamey en Joëlle Gillemot, die verschijnen voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij baat een aardappelverwerkend bedrijf uit aan de Waterstraat 40 te Harelbeke. De basismilieuvergunning hiertoe werd verleend in 2004. Op 2 september 2015 dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in die er in wezen toe strekt de juridische toestand te actualiseren en te regulariseren van het bedrijf dat intussen diverse wijzigingen heeft ondergaan.

3.2. Op 28 januari 2016 verleent de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een vergunning voor een termijn verstrijkend op 19 december 2022 - einddatum van de voormelde basisvergunning. Door deze nieuwe vergunning worden aan de tussenkomende partij ook een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd.

3.3. Tegen deze vergunningsbeslissing worden een aantal administratieve beroepen ingesteld, onder meer door de huidige verzoekers.

3.4. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, verklaart de bevoegde Vlaamse minister op 25 juli 2016 deze beroepen gedeeltelijk gegrond, in die zin dat de beroepen beslissing wordt bevestigd doch dat de bijzondere exploitatievoorwaarden worden gewijzigd.

Dit is het bestreden besluit.

3.5. Het bestreden besluit werd op 1 juli 2017 gewijzigd. Tegen die wijziging hebben de verzoekers eveneens een verzoek tot nietigverklaring bij de Raad van State ingediend, dat gekend is onder nummer A. 222.925/VII-40.063.

IV. Rechtspleging

4. Alle processtukken waarin het procedurereglement niet voorziet worden uit het debat geweerd. De Raad van State kan dus uiteraard geen gevolg verlenen aan de eventueel daarin geformuleerde verzoeken.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

5. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de formele- en de materiële motiveringsplicht, de artikelen 4.1.4, § 2, 1° en 2°, 4.1.7, tweede lid, 3°, en 4.3.7, § 1, 2°, c), van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: milieubeleidsdecreet), de artikelen 5, § 5, 1°, 30bis, §§ 1 en 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet). Tevens verzoeken zij dat “alle voorheen aan de nv AGRISTO verleende milieuvergunningen, het Gewestelijk RUP ‘Historisch gegroeid bedrijf AGRISTO te Harelbeke’ en de op 26 juni 2015 door de dienst milieueffectenrapport (hierna: MER) verleende goedkeuring van het project-MER” overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing zouden worden gelaten.

De kritiek van de verzoekers houdt in essentie in dat de Vlaamse omgevingsminister in het bestreden besluit de in beroep aangevoerde manifeste onwettigheid van alle in het verleden verleende milieuvergunningen en van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (hierna: GRUP) “Historisch gegroeid bedrijf AGRISTO te Harelbeke” onbeantwoord laat, en zulks zowel rechtstreeks als onrechtstreeks, dat zij het project-MER aanvaardt, ook al wordt daarin niets gezegd over de te nemen maatregelen op het vlak van geur en geluid, dat zij bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden oplegt die zijn gebaseerd op studies die buiten het project-MER zijn opgemaakt, en dus “zonder dat is voldaan aan de project-mer-eisen inzake kwaliteitsbeoordeling en met schending van de terzake geldende inspraakrechten” en een milieuvergunning verleent zonder dat deze voorwaarden bevat die garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door Vlarem I en het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II) zijn gesteld en zonder dat voor geluid en geur strengere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd dan deze die gelden op basis van de Beste Beschikbare Technieken (hierna: BBT).

6. De verwerende partij erkent dat in het bestreden besluit het argument betreffende de vermeende onwettigheid en de toepassing van artikel 159 van de Grondwet niet uitdrukkelijk wordt ontmoet, maar merkt op dat er wel uitdrukkelijk wordt aangegeven dat bij de beoordeling van de aanvraag op milieutechnisch vlak rekening is gehouden met de eerdere vergunningen en op planologisch vlak met het van toepassing zijnde GRUP. Daarmee zou impliciet maar zeker zijn aangegeven dat de minister, als orgaan van het actief bestuur, geen rekening mocht houden met de onwettigheidsexceptie. Zij voegt eraan toe dat de regel vervat in artikel 159 van de Grondwet niet geldt voor het actief bestuur, en dat definitief geworden individuele administratieve rechtshandelingen, niet meer kunnen worden betwist door een op die bepaling steunende exceptie van onwettigheid.

De verwerende partij meent voorts dat de geur- en geluidsproblematiek wel degelijk in het MER werden onderzocht. Zij verwijst in dit verband naar fragmenten inzake de geurproblematiek en de geluidshinder uit het MER, naar de gemotiveerde goedkeuring van het MER door de dienst-MER van 26 juni 2015, en naar een uitgebreide passage inzake de geurhinder in de bestreden beslissing. Dit middelonderdeel mist volgens de verwerende partij dan ook feitelijke grondslag.

Waar de verzoekers daarnaast aanklagen dat bij de beoordeling van de aanvraag nog rekening werd gehouden met studies, die naar het oordeel van de verwerende partij hoe dan ook buiten het bestek van het MER lagen, ontkent de verwerende partij hen het nodige belang bij deze kritiek, omdat aldus nog meer doelgerichte (en voor verzoekers dus betere) bijzondere voorwaarden konden worden bepaald. Daarenboven zijn er de verwerende partij geen bepalingen bekend die zouden verbieden om bij de beoordeling van de beroepen en de vergunningsaanvragen rekening te houden met recentere en accuratere gegevens die voortvloeien uit recentere studies dan het project-MER.

In zoverre ten slotte de verzoekers aanvoeren dat het bestreden besluit de vergunning verleent zonder dat deze voorwaarden bevat die garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door Vlarem I en Vlarem II zijn gesteld en zonder dat met het oog op de voor geluid en geur overschreden milieukwaliteitsnormen strengere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd dan deze die gelden op basis van de BBT, repliceert de verwerende partij dat niet wordt uiteengezet op grond waarvan de verzoekers dit menen te kunnen aanvoeren. De verwerende partij acht het niet haar taak dit onderdeel van het middel verder te formuleren.

7. De tussenkommende partij stelt, wat artikel 159 van de Grondwet betreft, dat deze bepaling zich er niet toe leent om de onwettigheid in te roepen van in het verleden afgeleverde milieuvergunningen als administratieve akten met een manifest individuele draagwijdte. Voorts, en onder meer in zoverre de verzoekers

beweren dat het GRUP zelf onwettig zou zijn, komt het enkel aan de rechter toe en niet aan het bestuur om over te gaan tot een wettigheidsonderzoek van administratieve beslissingen. De vergunningverlenende overheid hoefde in het bestreden besluit dan ook niet te repliceren op dit argument, noch rechtstreeks noch onrechtstreeks. Ten overvloede merkt de tussenkomenende partij daarbij nog op dat de aangevoerde onwettigheidsexceptie hoe dan ook niet kon worden ingewilligd door zogezegd een “nieuwe wettige beoordeling te maken van de voorliggende milieuvergunningsaanvraag en het project-MER”, vermits de onwettigheidsexceptie louter betrekking had op de milieuvergunningen uit het verleden en op het GRUP, en er geen onwettigheid werd ingeroepen ten aanzien van de huidige milieuvergunningsaanvraag.

Ook de tussenkomenende partij verwijst, aangaande de geur- en geluidsproblematiek, naar de relevante passages uit het MER, om te besluiten dat de kritiek van de verzoekers op dit punt feitelijke grondslag mist, meer zelfs “aangetast [is] door obscuri libelli en zodoende onontvankelijk is”.

De grief “dat de bijzondere milieuvergunningsvoorwaarden in de bestreden beslissing niet zouden mogen gesteund worden op studies die buiten de project-MER zijn opgemaakt” is volgen haar eveneens “aangetast door obscuri libelli”. Ten gronde stipt de tussenkomenende partij vervolgens aan dat “alle studies die moesten gedaan worden ook effectief zijn doorgevoerd”. Daarbij komt dat de verzoekers op geen enkel ogenblik enig bezwaar in dit verband hebben laten gelden, zodat zij thans niet beschikken over het vereiste belang om nog de ondeugdelijkheid van het project-MER in te roepen. Bovendien werd het project-MER zonder enig probleem goedgekeurd. De verzoekers leggen volgens de tussenkomenende partij niet uit waarom het project-MER geen beschrijving en evaluatie van de maatregelen zou bevatten, en volgens haar blijkt het tegendeel trouwens uit stuk 2.3 van de stukkenbundel van de verzoekers. Evenmin wordt uitgelegd waaruit blijkt dat er geen kwaliteitsbeoordeling zou zijn doorgevoerd van de verzamelde informatie. Van enig gebrek aan inspraak is volgens de tussenkomenende partij geen sprake, nog daargelaten de vaststelling dat de

verzoekers manifest hebben verzuimd om van de geboden gelegenheden tot inspraak gebruik te maken. De aangevoerde schending van artikel 5, § 5, 1°, van Vlarem I acht de tussenkomende partij dan weer onbegrijpelijk. Het door de verzoekers aangehaalde arrest van de Raad van State van 2 april 2015 met nr. 230.747 noemt zij te dezen niet van toepassing omdat de achterliggende feiten manifest verschillen. Voorts meent de tussenkomende partij dat het de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten bijkomende milieuvoorwaarden te bepalen op grond van de bijgevoegde studies, nu deze alleen maar in het voordeel van de verzoekers kunnen werken.

Aangaande artikel 30bis, § 4, van Vlarem I ten slotte, werpt de tussenkomende partij op dat de verzoekers niet uitleggen op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden, nu zij op geen enkele wijze aantonen dat er speciale milieukwaliteitsnormen in het geding zouden zijn die het opleggen van strengere voorwaarden zouden impliceren dan de voorwaarden die door toepassing van de BBT haalbaar zijn. De verzoekers zouden evenmin uitleggen waarom de BBT niet voldoende zouden zijn. Bovendien meent de tussenkomende partij dat zij in het hier samengevatte verweer de deugdelijkheid van het project-MER heeft aangetoond, hetgeen meteen impliceert dat er wel degelijk voldaan is aan de waarborgplicht van artikel 30bis van Vlarem I. Overigens beklaagt de tussenkomende partij zich erover dat de verzoekers niet de minste moeite doen om het middel op bevattelijke wijze te formuleren en uit te leggen, maar integendeel een middel aanbrengen dat elke coherentie mist, zodat het aan het Auditoraat en aan de Raad van State wordt overgelaten om te gissen wat men nu precies bedoelt.

8. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat er geen enkele parallel te trekken valt tussen enerzijds de voorliggende zaak, waar het door de dienst-MER goedgekeurde rapport het uit te voeren stappenplan in het saneringsplan beschrijft, evenals de uitvoerder van dit saneringsplan, en waar zowel het goedgekeurde MER, als het saneringsplan dat daarin beschreven wordt, in de beoordeling van het bestreden besluit wordt betrokken, en anderzijds het in het auditoraatsverslag vermelde arrest nr. 230.747 van de Raad, dat betrekking

heeft op een besluit waarbij de essentiële elementen van een goedgekeurd MER terzijde werden geschoven naar aanleiding van een geurstudie die louter in opdracht van de exploitant werd bezorgd buiten de MER-procedure om, en zonder betrokkenheid van de steller van het MER, en van de administratie die het MER heeft goedgekeurd.

9. De tussenkomende partij werpt in haar laatste memorie op dat de verzoekers nalaten om op concrete wijze aan te tonen welk belang zij bij het middel hebben, en dat ook “de magere poging om dit recht te zetten in de memorie van wederantwoord” daaraan niet kan verhelpen.

Voorts houdt volgens de tussenkomende partij slechts één enkele grief verband met het feit dat bijzondere exploitatievoorwaarden uit het bestreden besluit steunen op studies die buiten het project-MER zijn opgemaakt, en is deze grief in het verzoekschrift op geen enkel wijze ontwikkeld of geduid. De grief is volgens de tussenkomende partij opgevat vanuit de - volgens haar verkeerde - veronderstelling dat er sprake zou zijn geweest van voorrang van nieuwe studies, terwijl volgens haar de grief in het auditoraatsverslag wordt opgevat als zou het niet toegelaten zijn om milderende maatregelen verder te implementeren en uit te voeren bij wege van bijzondere exploitatievoorwaarden. Alle andere grieven hebben met de genoemde grief niets te maken en zijn volgens haar bijgevolg volstrekt irrelevant.

Wat de grond van het middel betreft voegt de tussenkomende partij nog toe dat in het project-MER wel degelijk concrete maatregelen werden voorgesteld die als milderende maatregelen kunnen worden beschouwd, zowel wat de geur- als wat de geluidsimpact betreft.

Voorts vereist volgens de tussenkomende partij noch de Europese, noch de Vlaamse reglementering dat alle maatregelen reeds exhaustief zouden moeten geïdentificeerd worden, laat staan reeds uitgevoerd worden, vooraleer het project-MER-onderzoek zou kunnen worden afgesloten. De

artikelen 4.1.4 en 4.1.7 van het milieubeleidsdecreet moeten volgens haar begrepen worden in het licht van de Europese Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, zoals gewijzigd door Richtlijn 2014/52/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014, waarvan die artikelen de omzetting zijn.

De tussenkomende partij stelt voor om “in de mate dat de Raad desalniettemin enige twijfels zou hebben omtrent een richtlijnconforme lezing van de in het middelonderdeel aangevoerde bepalingen” van het milieubeleidsdecreet, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Beoordeling

10. Luidens artikel 4.1.4, § 2, 1°, van het milieubeleidsdecreet heeft de milieueffect- en veiligheidsrapportage als essentieel kenmerk onder meer “de systematische en wetenschappelijk verantwoorde analyse en evaluatie van de te verwachten, of in het geval van zware ongevallen, mogelijke gevolgen voor mens en milieu, van een voorgenomen actie en van de redelijkerwijze in beschouwing te nemen alternatieven voor de actie of onderdelen ervan, en de beschrijving en evaluatie van de mogelijke maatregelen om de gevolgen van de voorgenomen actie op een samenhangende wijze te vermijden, te beperken, te verhelpen of te compenseren”. Overeenkomstig artikel 4.1.7 van datzelfde decreet houdt de overheid bij haar beslissing over de voorgenomen actie, en in voorkomend geval ook bij de uitwerking ervan, terdege rekening met het goedgekeurde rapport en met de opmerkingen en commentaren die daarover werden uitgebracht, en motiveert zij elke beslissing over de voorgenomen actie in het bijzonder met betrekking tot onder meer de in het rapport voorgestelde maatregelen.

De verzoekers geven aan dat, in strijd met de voormelde decretale bepalingen, het MER nalaat aan te geven welke maatregelen inzake geur en geluid moeten worden genomen, en dat met het bestreden besluit bijzondere

exploitatievoorwaarden worden opgelegd die zijn gebaseerd op studies die buiten het MER zijn opgemaakt. Deze grief is voldoende concreet uitgewerkt opdat er sprake zou zijn van een ontvankelijk middel.

11. De verzoekers hebben voorts wel degelijk belang bij het uiten van de voormelde kritiek, vermits het MER een essentieel onderdeel is van de milieuvergunningsaanvraag.

12. Wat de geurimpact van de bestreden inrichting betreft, stelt men op de pagina's 73 en 74 van het project-MER vast dat de bakdampen "vooral ter hoogte van het woongebied Hulste, in het noorden / noordoosten / oosten van het bedrijf" aanleiding geven tot "sterk negatieve effecten", en zulks "niettegenstaande de reeds getroffen milderende maatregelen (bakdampcondensor)", zodat een "bijkomend onderzoek naar verdere remediërende maatregelen [...] zich [...] op[dringt]". "Met betrekking tot de waterzuivering / biogasinstallatie" geeft het MER aan dat er "hoofdzakelijk effecten inzake geur op[treden] in de onmiddellijke omgeving van het bedrijf", hetgeen een "laag geurgevoelig gebied [betreft], waar geen bedrijfsvreemde woningen gelegen zijn", zodat "voor deze geurbron [...] milderende maatregelen niet noodzakelijk [zijn] op korte termijn" doch "onderzoek naar milderende maatregelen op langere termijn [...] [worden] wel noodzakelijk [geacht]", zodat "bij aanpassingen aan de installatie [...] ook met het geuraspect rekening gehouden [dient] te worden". Inzonderheid wordt in het MER, wat milderende maatregelen betreft, tot het volgende besloten:

"De geleide emissies van de installaties (motoren, stookinstallatie, branders) voldoen aan de geldende emissiegrenswaarden. Daarnaast blijkt dat in de omgeving van het bedrijf voldaan wordt aan de luchtkwaliteitsdoelstellingen.
[...]

Milderende maatregelen ter hoogte van de waterzuivering en biogasinstallatie zijn noodzakelijk op langere termijn. Indien aanpassingen en/of wijzigingen aan deze installaties gepland zijn dient het geuraspect dan ook mee in overweging genomen te worden.

Maar voornamelijk de emissies van de bakdampen (vanuit de bakoven en de triller) dienen bijkomend geremedieerd te worden. Momenteel is een bakdampcondensor aanwezig, waarbij energieteerugwinning gebeurt. Hierbij wordt ook een deel van de organische geurcomponenten verwijderd. In de BBT

voor de groenten- en fruitverwerkende nijverheid (Derden et al., 1999) wordt deze techniek eveneens weergegeven als een techniek om geurhinder te voorkomen. Wel wordt hierbij vermeld dat enkel het gedeelte van de dampstroom, dat bruikbaar is voor het opwarmen van warm water, gecondenseerd wordt. Het condenseren van de bakdampen wordt dan ook meestal gebruikt als voorbehandelingstechniek, gezien het afscheiden van de vetfractie hierbij niet voorzien is. Op basis van de sensorische meetcampagne blijkt deze maatregel onvoldoende te zijn om negatieve effecten te voorkomen. Deze maatregel werd in de finale draftversie van de herziene BBT voor de groenten- en fruitverwerkende nijverheid (april 2015) niet meer verder opgenomen.

In deze BBT-studie worden een aantal andere maatregelen opgelijst ter voorkoming van geurhinder (zie 4.1.4 Uitvoeringsalternatieven).

- Naverbranding van de bakdampen, waarbij de afgezogen dampen gebruikt kunnen worden als verbrandingslucht in de verwarmingsketel;

- Condenseren van de stoompluim van stoomschillers, met een warmtewisselaar op de afblaasstroom van de stoomschiller. Dit is enkel toepasbaar bij grote stoomschillers;

- Zuiveren met behulp van een biofilter/biowasser. Volgens de BBT-studie heeft dit echter een beperkt effect in de zuivering van vetbevattende luchtstromen wanneer gebruik gemaakt wordt van ‘klassieke’ vetten. Deze harden namelijk uit bij lagere temperaturen en kunnen zorgen voor verstoppingen van het filteroppervlak. Het is wel bruikbaar als nazuiveringstechniek (na verwijdering van vet en H_2S , bijvoorbeeld door middel van alkalische wasser) of wanneer de aardappelen gefrituurd worden in niet-geharde vetten of oliën. Op een andere site van een bedrijf (Agristo Nazareth) werden testen en metingen uitgevoerd met een thermofiele biofilter. Hieruit bleek dat de biofilter wel degelijk een goed geurverwijderend effect had. De geurconcentratie bedroeg namelijk ca. 330.000 ou_E/m³ (zuivere bakdampen), ca. 60.000 ou_E/m³ na de bakdampcondensor en ca. 10.000 ou_E/m³ na de biofilter.

Een gedetailleerd saneringsplan valt buiten de scope van dit MER, maar er kan wel onderzocht worden of één van bovenstaande maatregelen technisch-economisch haalbaar kan zijn voor het bedrijf. Om finaal te kunnen besluiten welke maatregelen effectief doorgevoerd worden, dient in een latere fase een saneringsplan opgemaakt te worden. Als basis van dit saneringsplan zal volgend stappenplan gehanteerd worden:

- Identificatie van de potentieel te behandelen geuremissiebronnen;
- Doormeten van een aantal bronnen om de meest geschikte nabehandelingstechniek te identificeren;
- Saneren van de belangrijkste bronnen, met technisch-economische evaluatie;
- Evaluatie van de genomen maatregelen, en waar noodzakelijk, bijsturen.

Hiervoor werd een offerte opgevraagd bij OLFASCAN nv. Deze offerte werd goedgekeurd door het bedrijf op 19/05/2015. De identificatie van de potentieel te behandelen luchtstromen is ingepland binnen de maand na de goedkeuring van de offerte. Een selectie van de nabehandeling wordt in het najaar van 2015 verwacht”.

Wat de geluidsimpact van de bestreden inrichting betreft, besluiten de pagina's 140 en 141 van het project-MER tot hetgeen volgt:

“Gezien de grenswaarde ‘s avonds en ‘s nachts in zowel de vergunde als de actuele (= gewenste) situatie overschreden wordt, wordt het noodzakelijk geacht om milderende maatregelen voor te stellen. Uit de modelleringen in Soundplan blijkt dat de uitlaat van de drogers, de blowers van de waterzuiveringsinstallatie en de ventilatoren van de drogers de grootste bijdrage zullen leveren aan de specifieke geluidsemisatie van het bedrijf. Er wordt verwacht dat bij de sanering van deze bronnen wel aan de grenswaarden voldaan kan worden. Hiertoe zal een apart saneringsplan opgesteld worden (buiten de scope van het MER). Het saneringsplan zal bestaan uit volgende stappen:

- Verfijnde bronanalyse: verdere analyse van geluidsvormogen en spectrum van de belangrijkste bronnen, met name in- en uitlaat van de drogers en blowers bij de waterzuiveringsinstallatie;

- Berekening saneringsopgave: het bestaande geluidsmodel wordt verfijnd, zodat de specifieke emissie ter hoogte van de beoordelingspunten kan worden opgesplitst in deelbijdragen. Uit deze tabel van de deelbijdragen van de specifieke bronnen wordt een optimale saneringsopgave opgesteld, rekening houdend met eventuele risico's op tonale componenten in de emissie. Deze saneringsopgave wordt ook getoetst aan technische en budgettaire optimalisatie. Het eindresultaat van deze stap is het conceptueel saneringsplan;

- Akoestische engineering: na principiële goedkeuring van het conceptueel saneringsplan volgt de akoestische engineering. Dit betekent dat de conceptuele saneringen worden uitgewerkt tot technische bestekken, die toelaten om bij verschillende constructeurs offertes op te vragen;

- Werfopvolging en supervisie: Delicate akoestische saneringen vergen nauwlettende uitvoering, en eventuele tussentijdse akoestische validatie op rendement;

- Validatie: na voltooiing van het saneringstraject wordt door een erkend deskundige geluid een akoestische meetcampagne ondernomen, ter validatie van de nieuwe geluidssituatie. Een erkend akoestisch rapport wordt opgesteld en gecommuniceerd met de bedrijfsuitbating en overheden.

Een offerte voor dit stappenplan werd opgevraagd bij eco-scan bvba en goedgekeurd op 19/05/2015. Het conceptueel saneringsplan wordt verwacht tegen september 2015”.

Het MER zegt dus niets wezenlijks over welke maatregelen concreet zouden moeten worden genomen, terwijl deze nochtans noodzakelijk worden geacht om tegemoet te komen aan de vastgestelde geur- en geluidshinder.

Deze maatregelen dienen immers, aldus het MER, te worden bepaald in later op te stellen saneringsplannen. De aldus opgemaakte saneringsplannen hebben finaal geleid tot een aantal milderende maatregelen die bij bijzondere exploitatievoorwaarden verplicht worden gesteld.

Dit is in strijd met de artikelen 4.1.4 en 4.1.7 van het milieubeleidsdecreet. Dat het MER werd goedgekeurd door de dienst MER, doet daaraan niets af.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 25 juli 2016 waarbij de beroepen, ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 28 januari 2016, houdende het verlenen van de milieuvergunning aan de NV Agristo/NV Aspiravi voor het veranderen van een aardappelverwerkend bedrijf met biogasvalorisatie, gelegen aan de Waterstraat 40 te Harelbeke, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 1.200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan de verzoekers.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig mei tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys